

Katarzyna Wyrwas, Katowice

Wporzo ‘w porządku’

Gazeta Wyborcza („Duży Format”, 31.07.2003) opublikowała artykuł o najnowszych trendach w modzie. Do przeczytania zachęcał nagłówek: „Czy wiesz, co jest teraz na topie, w modzie, spoko, w porzo?” Dwa ostatnie określenia są wyraźnie potoczne, lecz *w porzo* niewątpliwie zasługuje na kilka słów komentarza. Można by sądzić, że jest to wyrażenie przyimkowe, gdyby w języku polskim istniało słowo *porzo*. Strukturę skróconą *porzo* ‘wszystko w porządku’ odnotował wprawdzie Bogusław Kreja, wypowiadając się na temat derywatów dezintegralnych typu *spoko*, *nara* i tendencji do skrótów językowych¹, obecnie jednak w polszczyźnie potocznej występuje wyłącznie *wporzo*.

Jak widać, funkcjonuje dwojaki zapis: *wporzo* – *w porzo*. Materiał zebrany w Internecie i pochodzący głównie z czatów oraz pamiętników internautów (blogów) – a zatem dający obraz języka potocznego i odmian środowiskowych – pokazuje, że użytkownicy języka preferują pisownię łączną (6.109 przykładów), o ponad połowę mniej (2.483) jest przykładów z pisownią rozdzielną. Dla porównania dodam, że podobny derywat *nara* pojawia się w Internecie 24.670 razy w pisowni łącznej, pisownię rozdzielną zaś reprezentują tylko 914 przykłady. Pisownia łączna ma więc potwierdzenie w uzusie, ostatecznie jednak za pisownią *wporzo* i *nara* przemawiałby argument słowotwórczy, są to bowiem derywaty od wyrażen przyimkowych *w porządku* i *na razie*. B. Kreja uważa formacje tego typu za swoiste przysłowki² powstające w analogii do *spoko*. Warto jeszcze zauważyć, że w przypadku *wporzo* zapis ujawnia właściwości fonetyczne wyrazu, czyli zanik nosowości w wygłosie, dzięki czemu właśnie *wporzo* upodobił się do *spoko*.

Rozważania nad takim czy innym **zapisem** wyrazu używanego przecież głównie w **mówionej** odmianie języka mogą się wydawać niepotrzebne i śmieszne, ale skoro już popularna gazeta wykorzystuje potoczne słowa jako swego rodzaju wabik, powinna dawać czytelnikom przykład poprawności.

Przypisy

¹ B. Kreja, *Spoko* ‘spokojnie’, *nara* ‘na razie’ itd., w: Tegoż, *Mówię, więc jestem. Rozmowy o współczesnej polszczyźnie*, t. 2, Gdańsk 2001, s. 101.

² Tamże.